

Sibilė

Sugrįžimas

Raganos Fredos makiažas buvo toks ryškus, kad veide sunkiai galėjai išskaityti emocijas. Bet tai, kaip keistai blizgėjo jos akys, kai ji laikė Sibilę už rankos, mėgindama nuskaityti žiedo vibracijas, skatino manyti, jog ji rimtai susirūpinusi. Šį kartą ragana vilkėjo žalią iki pat pasmakrės užsagstomą palaidinę pūstomis rankovėmis, ir ši dominavo violetinių užuolaidų fone.

– Aš rimtai prisidirbau, taip? – Susikrimtusi mergina žvelgė į ją.

Ragana nepaleisdama jos rankos patraukė pečiais, sutilindžiavo auskarai.

– Bet juk... žiedą iš kapo paėmei ne tu?

Sibilei lyg kas basliu būtų trinktelėjęs. Teisybė, žiedą iš ten ištraukė ne ji, o tas vaikinai. Negi ragana sugeba užčiuopti net ir šitokį subtilų skirtumą? Akivaizdu, Sibilė turi reikalą su pačia tikriausia aiškiarege, matančia žmogų kiaurai. Ji pasijuto kaip nuoga. Buvo baisu netgi ką ne taip pagalvoti, nes atrodė, kad Freda tai iškart pamatys. Ji tikriausiai jau žino, apie ką nesiliauja suktis Sibilės mintys. Ir tai baugino.

– Ten... buvo toks vaikinai, – jaudindamasi ir užsikirsdama ėmė pasakoti mergina. – Jis, ko gero, pastebėjo, kad kape užkasiau žiedą, ir kai pasišalinau, atsikasė... Bet man pavyko žiedą atsiimti.

– Atsiimti? – kilstelėjo antakius ragana, tebeskaitydama energijas iš jos delno.

Nuo tos moters nebuvo įmanoma nieko nuslėpti. Ištraukusi ranką Sibilė bejėgiškai susmuko fotelyje priešais Fredą kitapus ovalaus stalo. Ragana tiesiog grėžė ją žvilgsniu.

– Tas vaikinai man jį atidavė, – vos girdimai sušnibždėjo Sibilė, lyg būtų prasikaltusi. – Ir ne tik... Jis mane... pabučiavo.

Išgirdusi tokį asmenišką prisipažinimą, merginos manymu, Freda būtų turėjusi sureaguoti kitaip, nustebti, ką nors į tai pasakyti, bet ji nepasakė nieko, tarsi tai būtų savaime suprantama smulkmena. Ragana žvaliai stvėrė kortų malką, gulinčią šalia žvakidės, ir ėmė maišyti.

– Tas vaikinai... tamsus? – paklausė po pauzės.

– Taip... – nurijusi seiles ištarė Sibilė. – Kiek galėjau įžiūrėti, tamsoko gymio.

– Gražus? – kaip sąmokslininkė šyptelėjo ragana.

– Taip... ko gero, – linktelėjo mergina. – Bet tai nesvarbu, jis dingo, ir nemanau, jog dar kada jį pamatysiu.

– Ogi pažiūrėkim! – Freda toliau šypsodamasi padavė Sibilei kortas. – Palaikyk ilgiau, sušildyk, – paragino ir pirštais apglėbė merginai delnus.

Sibilei pasidarė nejauku, dingtelėjo, kad ragana braunasi į jos asmeninę erdvę, per daug ją liečia. Lyg išgirdusi jos mintis, Freda atitraukė rankas, paprašė perkelti kortas ir skimbčiodama apyrankėmis ėmė atverstas dėlioti ant stalo, žvakių liepsnelėms plaikstantis aplinkui.

– Įdomu, įdomu, – kraipė galvą ragana, vis žvilgtelėdama į merginą. – Kortos rodo, kad jūs abu vienas kitam neabejingi.

Susijaudinusi Sibilė net palinko į priekį, bandydama ką nors suprantamo įžiūrėti kortų paveikslėliuose, o ragana įsmeigė į ją blizgančias tamsias akis.

– Tau patiko tas bučinys?

Ar patiko? To bučinio neįmanoma pamiršti. Sibilė visą naktį jautė jį ant savo lūpų. Mergina net nukaitusi prisipažino, kad tai buvo netikėta, labai įžūlu, bet gyvenime dar niekas jos nebuvo taip jausmingai bučiavęs. Ragana šypsojosi. Nuo aiškiaregės buvo beprasmiška ką nors slėpti, o ir Freda atrodė nuoširdžiai susidomėjusi visa šita istorija.

– Tu su juo dar tikrai susitiksi, – patikino ragana, ilgu nagu belsdama į vieną iš kortų, kurioje buvo pavaizduotas kažkoks riteris ant šuoliuojančio nirtulingo žirgo, rankoje laikantis vėzdą. – Gal net šį savaitgalį. Šeštadienį. Taip, šeštadienį, Saturno dieną.

– Ne, – juokdamasi papurtė galvą Sibilė. – Deja, tai neįmanoma, jūsų kortos klysta. Šeštadienį aš būsiu visai kitame mieste, dalyvausiu savo vaikino mamos jubiliejuje.

– Savo vaikino? – suraukė antakius Freda. Ji atrodė nelabai patenkinta. – Juk praeitį tu palaidojai, žiedą užkasei. Iškasei ne pati, taigi burtas galioja. Esi laisva nuo to vaikino.

– Ne visai, – sumišusi purtė galvą mergina. – Taip, aš jį paliksiu, bet po tos šventės. Jo mama – puiki moteris, mano mamos kaimynė ir draugė, nuo vaikystės dažnai pas ją svečiuodavausi. Privalau pasveikinti.

– Kaip sau nori. – Ragana pakilo nuo sofos ir prašlamėjo pro šalį, plačiu sijonu užkliudydama Sibilei alkūnę. Paėmė nuo spintelės nešiojamąjį kompiuterį, vėl atsisėdo

ir pasidėjusi ant kelių atlenkė ekraną. Mėlyna šviesa apšvietė jai veidą. – Nagi, pažiūrėkim astrogramą, – ištarė lėtai. – Sakyk savo gimimo datą. Gal valandą žinai? Ne? Kokiam mieste, sakei, bus šventė? O restoranas koks? Reikia įvesti koordinates, kad žinotume tiksliai. Kelintą valandą tai prasidės? O tėtis turbūt iki išnaktų? Gerai... – Įvedusi duomenis Freda ilgai žiūrėjo į kompiuterį. Judino lūpas, paskui pakėlė apstulbusias akis ir atsuko ekraną į Sibilę, kad ir ši pažiūrėtų. – Matai?

Sibilė matė tik daugybę susikertančių linijų apskritime, kažkokias santrumpas ir simbolius, o ragana tuose brėžiniuose, akivaizdu, įžiūrėjo daug daugiau.

– Štai tavo Merkurijus! Susitikimas tikrai bus šeštadienį, lemtingas susitikimas!

Sibilė pasitikėjo Freda, tačiau tai, ką ji dabar sakė, atrodė visiškai nesąmonė. Kokiais vėjais kapinėse sutiktas vaikiną galėtų atsirasti kitame mieste už pusantro šimto kilometrų ir dar kaip tik tuo metu, kai ji ten lankysis? Toks šansas gal vienas iš milijono. Bet su ragana nesiginčijo, tik atlaidžiai šypsojosi. Visiems pasitaiko suklysti.

– Kai ji pamatysi, o tu tikrai ji pamatysi, nes mano skaičiavimai neklysta, privalai jam atiduoti tą žiedą. Tai būtina, kitaip užsitrauksi nelaimę, – rimtu veidu dėstė ragana. – Dabar aš ji apvalysiu, kad nekenktų tau iki tos dienos, bet turi man pažadėti, jog, kad ir kas nutiktų, padarysi taip, kaip sakiau.

Sibilė pažadėjo, nors ir nelabai noriai.

Freda pakilo, mostu pakvietė merginą eiti prie lentynos, abiem rankomis paėmė nuo jos didelę baltą drūzą (tie suaugę kristalai veikiausiai svėrė bent kelis kilogramus) ir pastatė ant stalo šalimais.

– Dėk jį čia, – paliepė nagu rodydama į kristalą. – Ne, ne! – sulaikė sučiupusi už riešo, kai Sibilė norėjo nusimauti žiedą. – Su visa ranka.

Mergina uždėjo ranką ant aštrių kristalo viršūnių. Ragana, stovinti šalia, šiek tiek už nugaros, uždėjo savo žieduotą ranką ant josios ir spustelėjo. Tada sustingo, užsimerkė ir ėmė kažką murmėti judindama lūpas. Sibilė stengėsi pajusti, kaip per viršūnėles iš kristalo į ją ima tekėti šviesi energija ir išvalo negatyvą, bet jautė tikrai raganą šalia, kvėpuojančią jai į kaklą. Tai trikdė ir blaškė mintis.

– Šį kartą viskas, – pasakė Freda, taisydamosi sijoną. – Penkiasdešimt eurų.

– Už žiedo apvalymą neimsite? – nudžiugo Sibilė.

– Tiek to, – numojo ranka ragana. – Po savaitgalio vėl pas mane ateisi. Jei tik jausi, kad reikia, nesidrovėk. Padarysiu nuolaidą, juk tampi mano nuolatine kliente, mudvi jau kaip geros pažįstamos.